

landet. Det, vi kunne anvende, vil naturligvis blive en lille Sum. Men naar vi se, hvad de store Lande, der have mindre Grund, kan man maaske sige, til at holde paa dem af deres Børn, der drage til Udlandet, anvende derpaa, saa har et lille Land som Danmark, der ikke har noget at tabe, saa meget større Grund til at søge at holde Forbindelsen vedlige med de Landsmænd, der bo i Udlandet.

Det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds (Krabbe) omtalte Afskaffelsen af Gebyrer, og det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds (Fraenkel) kom ind paa det samme Spørgsmaal. Jeg er overhovedet for, at man skal afskaffe Gebyrerne, som i forrige Tider vare udtartede mere eller mindre til at blive en Uskik. Dog maa jeg sige, at her er et Forhold, der nogenlunde kan undskyldes, at man beholder Gebyrerne. Naar nemlig Konsulen slet ikke oppebar noget Gebyr for de Handlinger, han udførte for Danske i Udlandet, vilde det tidt vanskeliggøre vore Landsmænd at faa visse forskellige Forretninger udførte hos Konsulen, som maaske ikke ganske direkte kunde siges at komme ind under, hvad der kunde fordres af hans Embedsførelse. Jeg tror ogsaa, at det ærede Medlem fra Horsens (Fraenkel) udtalte sig fuldstændig rigtigt, i Overensstemmelse med Sandheden, naar han sagde, at det meget ofte var Tilfældet, at en Konsul, naar det stod i hans Magt, fritog en Dansk i Udlandet for den Betaling, han kunde fordr af ham. Jeg tror, det sker meget ofte, og man kan naturligvis ikke andet end paaskønne, naar en Konsul vil gøre det. Det vilde være godt, om Konsulen kunde beholde denne Myndighed til, naar han mente, der var særdeles Trang til Stede, at fritage en Dansk for at betale en Afgift for en Embedshandling.

Jeg maa dernæst ogsaa udtrykke min Tilfredshed med de Udtalelser, der i omtrent enslydende Form i dette og det andet Ting ere faldne fra Finansudvalgene i Anledning af Sagen om den danske Berlinergesandts Interview med en Medarbejder ved „Lokal-Anzeiger“. Naar jeg i sin Tid erklærede, at jeg vilde fremlægge alle Papirerne denne Sag vedrørende i Finansudvalgene, var det, fordi jeg mente, at Sager, der angik eller kunde komme til at omhandle Danmarks Forhold til en fremmed Magt, ikke egnede sig til at diskuteres her i Tinget. Jeg skal derfor heller ikke indlade mig nærmere paa de Udtalelser, der kom fra det ærede Medlem for

Københavns 2den Valgkreds (H. L. Møller) her i Tinget i Dag, idet jeg maa fastholde mit en Gang indtagne Standpunkt, at det er ikke alle Ting vedrørende den udenrigske Politik, der egne sig til at behandles offentligt her i Folketinget eller i Tingene. Jeg for mit Vedkommende, som kendte Sagen og vidste, hvorledes det forholdt sig, har aldrig tvivlet om, at den danske Gesandt har handlet rigtigt i denne Sag.

Dinesen: Efter de Udtalelser, der nu faldt fra den meget ærede Udenrigsminister, kunde jeg egentlig frafalde Ordet, men da jeg nu en Gang har faaet det, ønsker jeg dog at bemærke overfor det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (H. L. Møller), at naar han forlangte, at der skulde gives Offentligheden Oplysning om hele Forløbet af Sagen om den danske Gesandts Interview med en tysk Journalist, kan jeg ikke dele denne hans Opfattelse. Jeg er i det hele taget imod den megen Fremdragen af vort Forhold til Udlandet i de offentlige Forhandlinger i Tinget, og jeg refererer denne min Betragtning til den Opfattelse, der næredes for en Række Aar tilbage i, hvad jeg vel tør kalde, den Estrupske Periode. Da vakte det altid megen Misstemning paa konservativ Side, naar Oppositionen fremdrog vort Forhold til Udlandet snart ved den ene og snart ved den anden Lejlighed. Der var navnlig et Medlem af Oppositionen, der benyttede enhver Lejlighed til at fremdrage vort Forhold til Udlandet under Forhandlingerne i Tinget — ogsaa adskillige andre ærede Medlemmer ville erindre det. Det var Folketingsmanden for Københavns Amts 5te Valgkreds, Holstein-Ledreborg, der vakte denne Misstemning, og jeg erindrer, at Regeringen den Gang, sikkert med Rette, beklagede sig over, at denne Fremdragen af vort Forhold til Udlandet i de offentlige Forhandlinger i Tinget havde beredt Regeringen Vanskeligheder ved mere end een Lejlighed. Nu mener jeg dog, at hvilken Stemning der end kan være mellem os indbyrdes, og hvilken Uoverensstemmelse der end kan være til Stede, skulde vi helst stille os saadan, at der ikke kommer Uoverensstemmelse mellem os, naar det angaar vort lille svagt stillede Lands Forhold til andre, store, mægtige Lande, og jeg tror, at en saadan stadig Fremdragen i Tingene af vort Forhold til Udlandet, som af og til finder Sted, ikke er heldig. Jeg nærer fremdeles den Anskuelse, som jeg nærede for 20—25 Aar siden, at